

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 lutego 2019 r. o znaku (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że J. G. jako pracownik u płatnika składek (...) M. P. nie podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 30 października 2018 r. W uzasadnieniu swojej decyzji organ rentowy wskazał, że w jego ocenie zawarta umowa o pracę między płatnikiem składek a ubezpieczonym miała na celu wyłącznie wykreowanie tytułu do objęcia ubezpieczeniem, jest pozorna a w związku z tym nie ma podstaw do objęcia J. G. ubezpieczeniem społecznym z tej umowy. (decyzja w aktach ZUS)

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony J. G. wnosząc o jej zmianę w całości i stwierdzenie, że podlegał on ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym, chorobowym oraz wypadkowemu od dnia 30 października 2018 r. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) M. P.. W uzasadnieniu wskazał, że zawarta umowa nie była pozorna i obowiązki pracownicze były przez niego realizowane. (odwołanie - k. 3 - 6)

Powyższa decyzja została również zaskarżona przez płatnika składek M. P. z tożsamyh powodów, wniosła ona o ustalenie, że J. G. od dnia 30 października 2018 r. podlega ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym, chorobowym oraz wypadkowemu. Sprawa ta została zarejestrowana pod sygn. akt VIII U 713/19 i została połączona do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą niniejszą. (odwołanie - k. 3 - 6, postanowienie - k. 40 akt sprawy VIII U 713/19)

Organ rentowy wniósł o oddalenie obu odwołań, popierając argumentację zawartą w decyzji. (odpowiedź na odwołanie - k. 37 - 39)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...). W ramach prowadzonej działalności gospodarczej prowadzi punkt zajmujący się segregacją odpadów, którym zarządzał jej mąż - J. P. (1). Od 17 grudnia 2018 r. J. P. (1) prowadzi własną działalność gospodarczą. (zeznania M. P. - 00;04;01 CD k-89 w zw z 00;53;17 CD k-96, zeznania J. P. (1) - 00;22;45 CD k-96)

W 2018 r. M. P. zatrudniała 3 pracowników - C. G. od sierpnia 2018 r. w ramach stażu z Powiatowego Urzędu Pracy, który od sierpnia 2019 r. już nie pracuje; od marca 2018 r. zatrudniony był R. T., jednak jego umowa o pracę wygasła na skutek długotrwałej nieobecności w marcu 2019 r.; a od 30 października 2018 r. zatrudniony został J. G.. (zeznania J. P. (1) - 00;22;45 CD k-96)

Przed zatrudnieniem J. G. załadunki i rozładunki towaru odbywały się ręcznie - robił to C. G. wspólnie z J. P. (1), czasami wynajmowali też wózek widłowy od pobliskiej firmy. (zeznania J. P. (1) - 00;22;45 CD k-96)

Zakup wózka widłowego miał usprawnić pracę firmy, dlatego zdecydowano się na jego zakup. C. G. polecił wtedy swojego brata, który był bezrobotny, ale posiadał uprawnienia do prowadzenia wózków widłowych. zeznania M. P. - 00;04;01 CD k-89 w zw z 00;53;17 CD k-96, zeznania J. P. (1) - 00;22;45 CD k-96)

Na zakup wózka widłowego M. P. otrzymała dofinansowanie z urzędu pracy. (zeznania J. P. (1) - 00;22;45 CD k-96)

W dniu 2 października 2018 r. między Starostą (...) - Dyrektorem Powiatowego Urzędu Pracy w Z. a (...) M. P. została zawarta umowa o refundację kosztów wyposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego. Umowa ta została zawarta w oparciu o wniosek złożony w dniu 20 sierpnia 2018 r. i wynika z niej, że urząd pracy dokona refundacji kosztów wyposażenia stanowiska pracy - operator wózka widłowego do kwoty 20.000 zł. M. P. zobowiązała się do zatrudnienia na tak wyposażonym stanowisku pracy w pełnym wymiarze czasu pracy skierowanego bezrobotnego przez okres co najmniej 24 miesiące z wynagrodzeniem nie niższym niż minimalne wynagrodzenie za pracę, do tego okresu nie wlicza się urlop bezpłatny, utrzymania tego stanowiska pracy przez co najmniej 24 miesiące. M. P. zobowiązał się także do zakupienia wyposażenia stanowiska pracy i złożenie rozliczenia do dnia 26 października

2018 r., udokumentowania zatrudnienia bezrobotnego - po uprzednim stwierdzeniu utworzenia stanowiska pracy - w terminie do dnia 21 listopada 2018 r., przyjęcia do pracy kolejnego imiennie skierowanego bezrobotnego, w razie wygaśnięcia umowy o pracę z dotychczasowym zatrudnionym.(umowa - k. 29 - 31, zeznania J. P. (1) – 00;22;45 CD k-96)

J. G. ukończył kurs dla kierowców wózków jezdniowych z napędem silnikowym i posiada zezwolenie do ich kierowania. (zaświadczenie - k. 32, zezwolenie - k. 33)

Wózek widłowy został zakupiony 16 października 2018 roku, a pojawił się w firmie 5 dni później. Następnie Urząd Pracy musiał dokonać weryfikacji utworzenia miejsca pracy i dopiero wtedy M. P. mogła zatrudnić odwołującego się J. G..(zeznania J. P. (1) – 00;22;45 CD k-96)

W dniu 26 października 2018 r. J. G. został skierowany przez Powiatowy Urząd Pracy w Z. do zatrudnienia w (...) M. P. na stanowisku operatora wózków jezdniowych (widłowych).(skierowanie - k. 29, zeznania J. P. (1) – 00;22;45 CD k-96)

W dniu 29 października 2018 r. między J. G. a (...) M. P. została zawarta umowa o pracę na czas określony - od dnia 30 października 2018 r. do 29 października 2020 r., na stanowisku operatora wózków widłowych na cały etat za wynagrodzeniem wynoszącym 2.100 zł brutto. Tego samego dnia (29 października 2018 r.) pracownik przeszedł badania lekarskie, które nie wykazały przeciwwskazań do pracy na tym stanowisku. (umowa o pracę - k. 18, orzeczenie lekarskie - k. 22, zeznania J. P. (1) – 00;22;45 CD k-96)

J. G. 30 października 2018 r. przeszedł ogólny instruktaż BHP, a także instruktaż stanowiskowy.(karta szkolenia BHP - k. 21)

Przed zatrudnieniem J. G. informował M. P. i J. P. (1) o tym, że ma planowany zabieg operacyjny na kolano i może być w związku z tym na zwolnieniu lekarskim przez około miesiąc. Nie był jednak w stanie podać dokładnej daty operacji, która zależała od tego, kiedy zwolni się miejsce w szpitalu. zeznania M. P. – 00;04;01 CD k-89 w zw z 00;53;17 CD k-96, zeznania J. P. (1) – 00;22;45 CD k-96, zeznania J. G. – 00;20;07 CD k-89 w zw z 01;01;21 CD k-96).

Od dnia 30 października 2018 r. J. G. rozpoczął pracę w przedsiębiorstwie (...). Zajmował się załadunkiem i rozładunkiem towaru z transportu, który przyjeżdżał do firmy. W czasie, kiedy nie było transportów, segregował segregacją tworzyw. W dniu 5 listopada 2018 r. J. G. podpisał dokument WZ pochodzący od (...) A. S. w imieniu (...). Podpisywał także listy obecności, zostało mu wypłacone wynagrodzenie. (dokument WZ - k. 13, zeznania C. G. – 00;05;15 CD k- 96, zeznania J. P. (1) – 00;22;45 CD k-96, zeznania J. G. – 00;20;07 CD k-89 w zw z 01;01;21 CD k-96, zeznania A. S. – 00;46;21 CD k-89)

W dniu 7 listopada 2018 r. J. G. został przyjęty do szpitala (...) Sp.z o.o. w celu wykonania zaplanowanego zabiegu artroskopii kolana, do domu został wypisany w dniu 9 listopada 2018 r. W trakcie zabiegu doszło do podłużnego pęknięcia rzepek, które zaopatrzone śrubami. (karta informacyjna leczenia szpitalnego - k. 16)

Z powodu komplikacji w czasie operacji czas nieobecności J. G. wydłużył się i przebywał na zwolnieniu lekarskim przez około 6 miesięcy. W tym czasie jego obowiązki przejął J. P. (1). Nie rozważano zatrudnienia nikogo innego na miejsce ubezpieczonego. (zeznania J. P. (1) – 00;22;45 CD k-96,)

Obecnie J. P. (2) jest nadal zatrudniony u M. P. i wykonuje te same obowiązki, co przed chorobą. (zeznania M. P. – 00;04;01 CD k-89 w zw z 00;53;17 CD k-96, zeznania J. P. (1) – 00;22;45 CD k-96, zeznania J. G. -- 00;20;07 CD k-89 w zw z 01;01;21 CD k-96)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody, które były ze sobą spójne i nie było podstaw do kwestionowania ich autentyczności i rzetelności. Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadków C. G. , J. P. (1) i A. S. , które są spójne i konsekwentne oraz wzajemnie się potwierdzają. Są one ponadto zbieżne z zeznaniami stron M. P. i J. G.. Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności pozwalających na ich zdyskredytowanie. Podnieść należy ,że

wykonywanie pracy przez J. G. w swoich zeznaniach potwierdził A. S. – osoba niespokrewniona z żadną ze stron. Z zeznań A. S. wynika, że widział ubezpieczonego przed chorobą w pracy, a następnie przez pewien czas go nie widział i obecnie wnioskodawca znowu pracuje. Świadek ten nie ma żadnego interesu w rozstrzygnięciu sprawy, jest osobą całkowicie obcą zarówno dla ubezpieczonego jak i płatnika składek i sąd dał mu wiarę w tym zakresie. Sąd również w całości dał wiarę zeznaniom J. P. (1) co do przyczyn zatrudnienia J. G. oraz przebiegu jego zatrudnienia - jego zeznania znalazły bowiem poparcie w dokumentach takich jak np. umowy zawierane z urzędem pracy, które nie budzą żadnych wątpliwości co do autentyczności i nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Podkreślić należy, że w świetle zawartej umowy z Urzędem Pracy oszło do stworzenia nowego stanowiska pracy, jego wyposażenia w wózek widłowy oraz zatrudnienia samego wnioskodawcy. Było to przedmiotem kontroli Urzędu Pracy. Ponadto umowa zawarta przez płatnika z Urzędem Pracy wyklucza możliwość wcześniejszego rozwiązania umowy z J. G. o tyle, że byłoby to związane z obowiązkiem zwrotu refundowanego sprzętu.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania były zasadne i skutkowały zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej: ustawa systemowa) pracownicy, to jest osoby fizyczne pozostające w stosunku pracy, podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym tj. emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego J. G. oraz płatnik składek M. P. zawarli umowę o pracę, która stanowiła podstawę do zastosowania w/w regulacji i przyjęcia, że podlegał on ubezpieczeniom. Ważność tej umowy została przez organ rentowy niesłusznie zakwestionowana. Niewątpliwie bowiem sporna umowa o pracę nie została zawarta dla pozorów, jest ważna i nie ma do niej zastosowania przepis art. 83 k.c.

O uznaniu stosunku łączącego strony za stosunek pracy rozstrzygają przepisy prawa pracy. Zgodnie z treścią art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Do cech pojęciowych pracy stanowiącej przedmiot zobowiązania pracownika w ramach stosunku pracy należą osobiste i odpłatne jej wykonywanie w warunkach podporządkowania. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 r. III AUa 433/2005). Podleganie pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ile legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2005 r. o sygn. akt II UK 43/05). Nawiązanie stosunku pracy powoduje konsekwencje prawne nie tylko w sferze prawa pracy, ale i w innych dziedzinach prawa. Jednym z takich skutków jest prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego na wypadek ziszczenia się określonych w ustawie warunków. Skutek ten po ich spełnieniu powstaje z mocy prawa. Nie można zatem wiązać zawarcia umowy o pracę, choćby zmierzała wyłącznie do uzyskania świadczeń ubezpieczeniowych, z zamiarem obejścia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2005 r. II UK 320/04; zdanie odrębne do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r. II UK 278/04). Cel w postaci objęcia ubezpieczeniem społecznym i uzyskania z niego świadczeń nie jest bowiem sprzeczny z ustawą ani nie zmierza do jej obejścia, a przeciwnie - co zostało już wcześniej podniesione - jest konsekwencją uzyskania statusu pracownika.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Z czynnością prawną pozorną mamy do czynienia wówczas, gdy występują, łącznie następujące warunki: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów, czyli być aktywnym uczestnikiem stanu pozorności.

Pierwsza i zasadnicza cecha czynności pozornej wyraża się brakiem zamiaru wywołania skutków prawnych, jakie prawo łączy z tego typu i treścią złożonego oświadczenia. Jest to zatem z góry świadoma sprzeczność między oświadczonymi a prawdziwymi zamiarami stron, czyli upozorowanie stron na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia), nie wyłączając organów władzy publicznej, że czynność o określonej treści została skutecznie dokonana. Jednakże zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 14 marca 2001 roku (sygn. akt III UKN 258/00), nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował. Nie wyklucza to rozważenia, czy w konkretnym przypadku zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.). O czynności prawnej mającej na celu obejście ustawy można mówić wówczas, gdy czynność taka pozwala na uniknięcie zakazów, nakazów lub obciążeń wynikających z przepisu ustawy i tylko z takim zamiarem została dokonana. Nie jest natomiast obejściem prawa dokonanie czynności prawnej w celu osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalno-rentowego, chorobowego i wypadkowego, podjęcie zatrudnienia w celu objęcia ubezpieczeniem i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tego ubezpieczenia nie może być kwalifikowane, jako obejście prawa. W sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2008 r., sygn. akt II UK 334/07). Niewątpliwie podejmując pracę J. G. liczył się z koniecznością dokończenia wcześniej rozpoczętego leczenia ale niewątpliwie podjął zatrudnienie i wykonywał obowiązki w reżimie stosunku pracy. Po zakończeniu leczenia powrócił do pracy i nadal ją wykonuje na tych samych zasadach. W ocenie Sądu przeczy to twierdzeniem organu rentowego o pozorności zawartej umowy o pracę.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 25 stycznia 2005 r. II UK 141/04, OSNP 2005/15/235), w którym to Sąd Najwyższy stwierdza, że stronom umowy o pracę, na podstawie której rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy, nie można przypisać działania w celu obejścia ustawy (art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). Nadto nadmienić należy, że w niniejszej sprawie to na organie rentowym spoczywał ciężar dowodu, że strony umowy o pracę złożyły fikcyjne oświadczenia woli, a więc, że nie miały zamiaru wywołania żadnych skutków prawnych, gdyż pracownik nie podjął wykonywania pracy, a pracodawca świadczenia tego nie przyjmował. Z tych bowiem faktów organ rentowy wywodzi skutki prawne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r., I UK 269/2006).

Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 24 lutego 2010 roku w sprawie o sygn. akt II UK 204/09, że o tym czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z art. 22 § 1 k.p. Istotne więc jest, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych.

W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2010 roku w sprawie o sygn. akt I UK 43/10 wskazano, że umowa o pracę jest zawarta dla pozoru, a przez to nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a podmiot wskazany jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli strony z góry zakładają, że nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa systemowa wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalnego i rentowych oraz wypadkowego i chorobowego, to podjęcie zatrudnienia w celu objęcia tymi ubezpieczeniami i ewentualnie korzystania z przewidzianych nimi świadczeń nie jest obejściem prawa.

W świetle poczynionych w rozpoznawanej sprawie ustaleń faktycznych nie można mówić o pozorności oświadczeń woli w zawarciu umowy o pracę. Postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że J. G. podjął zatrudnienie w zakładzie pracy M. P. i faktycznie ją wykonywał, począwszy od dnia 30 października 2018 r. Niewątpliwie splot okoliczności,

jaki nastąpił, a więc to, że od 7 listopada 2018 r. poddał się operacji kolana i rozpoczął korzystanie z długotrwałego zwolnienia chorobowego mogły wzbudzić u organu rentowego wątpliwości co do rzeczywistych zamiarów stron umowy o pracę. Jednakże wątpliwości te mogły zostać usunięte już po zapoznaniu się z treścią umowy, jaką M. P. zawarła z Powiatowym Urzędem Pracy w Z. (Starostą (...)). Wynika z tej umowy przecież, że już w sierpniu 2018 r. rozpoczęli oni starania o utworzenie nowego miejsca pracy, a do jego faktycznego utworzenia doszło dopiero w drugiej połowie października 2018 r. Więc nawet, gdyby płatnik składek chciał zatrudnić ubezpieczonego wcześniej to nie miał dla niego miejsca pracy, a termin rozpoczęcia wykonywania pracy przez niego w zasadzie zależał od czynności podejmowanych przez Urząd Pracy. Także owa umowa przewiduje, że stanowisko pracy ubezpieczonego musi być utrzymywane przez płatnika składek przez okres przynajmniej 24 miesiące a w przypadku zaistnienia niezdolności do pracy, przedłużone o ten okres. Trudno jest w takich okolicznościach doszukać się cech pozorności umowy o pracę zwłaszcza, że J. G. od 30 października 2018 r. rozpoczął wykonywanie pracy w przedsiębiorstwie pozwanej, dokonywał tego pod nadzorem osoby upoważnionej przez pracodawcę (J. P. (1)) i otrzymał za tą pracę wynagrodzenie. Wszystkie elementy stosunku są zatem spełnione.

Na mocy art. 83 ust. 1 ustawy systemowej Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących m.in. zgłaszania do ubezpieczeń społecznych i przebiegu ubezpieczeń, a zatem ma prawo do kwestionowania podstaw ubezpieczenia w tym umów o pracę, jako że rodzą one skutki w dziedzinie ubezpieczeń społecznych. Jednak w takiej sytuacji to na organie rentowym spoczywa obowiązek udowodnienia pozorności umowy lub jej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, w myśl art. 6 k.c. Stanowisko takie zajął także Sąd Najwyższy np. w wyroku z dnia 15 lutego 2007 r., I UK 269/06, w którym stwierdził, iż na organie rentowym, który przyjął zgłoszenie do ubezpieczenia pracowniczego i nie kwestionował tytułu tego zgłoszenia oraz przyjmował składki, spoczywa ciężar dowodu, że strony umowy o pracę złożyły fikcyjne oświadczenia woli.

Zdaniem Sądu Okręgowego, organ rentowy w żaden sposób nie udowodnił, iż zakwestionowana przez niego umowa o pracę miała charakter pozorny, czy była sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Profesjonalny pełnomocnik reprezentujący Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie zgłosił, w toku procesu wniosków dowodowych pozwalających na podzielenie czynionych przez niego zarzutów. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie tylko potwierdził fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy na rzecz płatnika, ale wykluczył pozorny charakter zatrudnienia. Już tylko na marginesie należy zauważyć, że gdyby strony faktycznie chciały wykreować pozorny stosunek do objęcia ubezpieczeniem to całkowicie nielogicznym byłoby angażowanie w ten proces Urzędu Pracy, który kontroluje, czy miejsce pracy zostało faktycznie utworzone oraz jest na nim zatrudniana osoba, która wcześniej miała status bezrobotnego. Sam natomiast fakt, że ubezpieczony oczekiwał na zaplanowaną wcześniej operację (której termin był niezależny od ubezpieczonego) nie przekreśla możliwości podjęcia przez niego pracy zarobkowej, o ile jego stan zdrowia się temu nie sprzeciwia - co w niniejszej sprawie nie miało miejsca, został on bowiem dopuszczony do pracy orzeczeniem lekarza medycyny pracy.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 477[14] § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.

O kosztach postępowania sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu i stosownie do art. 98 §1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. obciążył nimi organ rentowy, jako przegrywającego postępowanie w całości. Na koszty poniesione przez obu skarżących złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 180 zł - stosownie do treści §9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.